

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **N. V.**, zast. Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem, se sídlem v Plzni, Františkánská 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schr. 21/OAM, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 5. 2004, č. j. 64 Az 3/2004 – 21,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR – odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“) ze dne 28. 12. 2003, č. j. OAM-6438/VL-20-12-2003, jímž byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), její žádost o udělení azylu. Žalovaný dovodil, že skutečnosti uvedené v průběhu správního řízení žadatelkou o azyl, tedy obavy z možného ohrožení zdraví či života ze strany jejího druha na Ukrajině a snahu o legalizaci pobytu na území ČR, nelze v žádném případě podřadit pod důvody taxativně vyjmenované v ustanovení § 12 zákona o azylu.

Napadeným rozsudkem Krajský soud v Ostravě žalobu zamítl, když po přezkoumání věci dospěl k závěru, že důvodům pro udělení azylu vymezeným v § 12 zákona o azylu nelze podřadit snahu žalobkyně legalizovat svůj pobyt v ČR, kam přicestovala proto, že na Ukrajině měla problémy se svým druhem, který ji fyzicky napadal. Jiné konkrétní skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu žalobkyně neuvedla. Dále soud uvedl, že žalovaný měl dostatečné podklady ke zjištění

úplného skutkového stavu a k posouzení důvodnosti stěžovatelčiny žádosti. Stěžovatelka měla možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům, případně navrhnout jejich doplnění ve smyslu § 33 odst. 2 správního řádu, což neučinila. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu vyplývá, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl správní orgán veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval ve smyslu § 47 odst. 3 správního řádu. Soud proto v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl žalobu jako nedůvodnou.

Proti uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě podala stěžovatelka včas kasační stížnost dovolávajíc se důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

K označenému písm. a) citovaného zákonného ustanovení stěžovatelka uvedla, že krajský soud (a žalovaný) nesprávným způsobem posoudil právní otázku, a sice, zda lze na souzený případ vztáhnout ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, tedy že žádost o udělení azylu byla podána zjevně nedůvodně. Konkrétně uvedla, že se ve své domovské zemi dostala do finančních potíží, přičemž za situace, kdy nemohla nalézt v domovské zemi žádnou práci a kdy jí nebylo vypláceno ani minimum sociálních dávek a hmotného zabezpečení uchazeče o zaměstnání, neměla možnost uživit se jinak, než trestnou činností nebo odejít do exilu. Pronásledování státním aparátem lze přiřadit pod ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť žalobkyně patří do sociální skupiny nezaměstnaných a sociální skupiny nesympatizující s politickým zřízením na Ukrajině a je pronásledována právě z tohoto důvodu, což domovský stát toleruje. Žalobkyně v tomto postupu státní moci domovského státu a ve své situaci viděla naplnění humanitárních důvodů ve smyslu § 14 zákona o azylu. Odkázala v této souvislosti na čl. 65 metodologické Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka, který uvádí, že pronásledování se týká za normálních okolností kroků, které podnikají orgány nějaké země. Může však vycházet též od některých složek obyvatelstva, které nerespektují normy stanovené v zákonech dané země. Tam, kde místní obyvatelstvo páchá diskriminační či jinak postihující činy, mohou být tyto považovány za pronásledování, pokud je orgány vědomě tolerují nebo odmítají, či nejsou schopné zajistit účinnou ochranu.

K ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. stěžovatelka uvedla, že žalovaný provedl nedostatečným způsobem dokazování a na základě zjištěného skutkového stavu nebylo možno spravedlivě rozhodnout. V této souvislosti poukázala na to, že žalovaný nerespektoval situaci stěžovatelky, která má omezené možnosti pro obstarání důkazů o perzekuci v domovské zemi a krajský soud se tímto nijak nezabýval.

K označenému písm. d) citovaného zákonného ustanovení stěžovatelka v kasační stížnosti uvedla, že soud nesprávným způsobem posoudil právní otázku, zda správní řízení, předcházející podání žaloby netrpělo procesní vadou. Stěžovatelce je vytýkáno, že sice označila konkrétní ustanovení správního řádu, které měl žalovaný ve správním řízení porušit, avšak již k těmto zákonným ustanovením nepřiřadila konkrétní skutkové důvody pro svá tvrzení o porušení procesních pravidel. Stěžovatelka vyslovuje přesvědčení, že i v tomto případě je soud povinen přezkoumat napadené rozhodnutí z hlediska dodržení procesních předpisů. Žalovaný se dopustil porušení správního řádu minimálně tím, že nedostatečným způsobem provedl dokazování ve věci a své rozhodnutí nedostatečně zdůvodnil. Řízení před ním tak trpí neodstranitelnou vadou a je proto třeba je zopakovat.

Závěrem uvedla, že nesouhlasí ani se způsobem, jakým se soud I. stupně vypořádal s tvrzením žalovaného o neexistenci překážek vycestování. Uvedla, že soud přehlíží situaci na straně stěžovatelky, která svůj návrat na Ukrajinu s ohledem na chybějící ochranu ze strany policie nepovažuje za bezpečný. Dále uvedla, že při návratu jí hrozí nebezpečí mučení, nelidského a ponižujícího zacházení a perzekuce, resp. administrativní šikany ze strany policie a dalších státních orgánů při zjištění, že požádala v České republice o azyl. Stěžovatelka odkazuje rovněž na zprávu Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv za rok 2002 ze dne 31. 3. 2003. Vyslovuje přesvědčení, že splňuje podmínky pro přiznání překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu, jímž se žalovaný ani soud nezabývaly. Navrhuje zrušení napadeného rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně žádá, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popírá oprávněnost jejího podání, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Zdůrazňuje, že stěžovatelka opustila zemi původu a požádala o udělení azylu kvůli obavám z jednání svého druha a ve snaze o legalizaci pobytu v ČR. Žalovaný poukazuje na judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 9. 2004, č. j. 4 Azs 195/2004, podle něhož za situace, kdy žádost uchazeče o azyl byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, nemůže se žadatel v řízení o kasační stížnosti dovolávat posouzení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu, neboť o těchto formách azylu nemohlo být v tomto typu řízení rozhodnuto. Připomíná, že příručka k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, jíž se stěžovatelka dovolává, není pro správní orgán závazná a má pouze doporučující charakter. Stěžovatelka dle názoru správního orgánu nenaplňuje důvody uvedené v této příručce, neboť ve své žádosti o azyl neuvedla žádné důvody spadající pod čl. 65 výše jmenované příručky. K námitkám stěžovatelky o nehodnocení překážek vycestování ze strany správního orgánu, žalovaný připomíná, že logickým výkladem „argumentum per eliminationen“ lze z ustanovení § 28 zákona o azylu dovodit, že výrok týkající se překážky vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu může být obsažen v rozhodnutí, v němž správní orgán neudělil azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu, nikoliv ale v rozhodnutí, jímž se žádost o udělení azylu zamítá jako zjevně nedůvodná. I pro řízení o kasační stížnosti odkazuje žalovaný na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatelky. Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost, navrhuje nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti; neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání věci neshledal kasační stížnost důvodnou.

Z obsahu kasační stížnosti plyne, že stěžovatelka se dovolávala důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá podle Nejvyššího správního soudu buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Takové pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku Krajského soudu v Ostravě neshledal. Předně je třeba uvést, že jak správní orgán, tak i soud, vycházel v posuzované věci ze zjištění učiněných v průběhu správního řízení od samotné stěžovatelky. Z obsahu spisu plyne, že stěžovatelka v žádosti o udělení azylu uvedla, že je ukrajinské národnosti, pravoslavného vyznání a že není a nikdy nebyla členkou žádné politické strany a není a nebylo proti ní vedeno trestní stíhání. Sdělila též, že měla problémy s mužem, se kterým žila. Jednalo se o zločince, několikrát trestaného, který měl narušenou psychiku. Tento muž ji fyzicky napadal a pokud se obrátila se žádostí o pomoc na policii, sdělili jí policisté, že pokud nemá žádné svědky, nemohou nic dělat. Když jí uvedený muž začal vyhrožovat zabitím, rozhodla se opustit Ukrajinu a odjet do České republiky. V pohovoru ze dne 19. 12. 2003, který byl na žádost stěžovatelky veden v jazyce ruském, stěžovatelka opakovala své obavy před mužem, s nímž na Ukrajině žila a dále uvedla, že z počátku soužití uvěřila slibům tohoto muže, že se změní a nebude již pít. Opak však byl pravdou, neboť ten v důsledku psychické lability ji několikrát zbil, pronásledoval ji a vyhrožoval zabitím. Obrátila se s žádostí o pomoc na policii, ale protože neměla žádné svědky neshod, pomoci se nedočkala. Rozhodla se proto opustit Ukrajinu a odjet do České republiky, aby zde mohla pobývat. Potvrdila, že obavy z možného ohrožení zdraví či života ze strany jejího druha byly jediným důvodem jejího odjezdu z vlasti a dodala, že jeho jednání vůči ní bylo zapříčiněno žárlivostí a psychickou labilitou. Nikdy neměla žádné problémy se státními orgány Ukrajiny a v souvislosti s azylovým řízení nemůže doložit žádné důkazní materiály potvrzující její výpověď.

Z takto zjištěného skutkového stavu vycházel jak správní orgán, tak i soud, a jejich závěr o tom, že stěžovatelka neuvedla žádnou skutečnost svědčící tomu, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu vychází ze skutkového stavu zjištěného v průběhu azylového řízení v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu. Bylo totiž takto bezpečně zjištěno, že cizinka nebyla v zemi původu pronásledována za uplatňování politických práv a svobod, nebo že by měla odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Nejvyšší správní soud pokládá výklad provedený krajským soudem (a žalovaným správním orgánem) za odpovídající zákonu. S takto učiněným závěrem se ztotožňuje a dovozuje, že krajský soud citované ustanovení zákona o azylu vyložil správně.

Ke konkrétnímu tvrzení stěžovatelky, že v domovské zemi se obávala chování, včetně fyzických útoků, ze strany svého druha, Nejvyšší správní soud uvádí, že uvedenou skutečnost, byť se jedná o skutečnost závažnou, pod důvody vymezené zákonem o azylu, podřadit nelze a stěžovatelce proto nepřisvědčil. Nejvyšší správní soud odkazuje na svou ustálenou judikaturu, z níž vyplývá, že potíže se soukromými osobami v domovském státě, spočívající např. ve vydírání, vyhrožování apod., nelze považovat za důvody pro udělení azylu vymezené v § 12 uvedeného zákona.

K navazující námitce týkající se příslušnosti stěžovatelky k sociální skupině nezaměstnaných a sociální skupině nesympatizujících s politickým zřízením (tehdejším) na Ukrajině, přičemž státní aparát tato situace nezajímá, neřeší ji, resp. ji zneužívá, což lze označit za pronásledování státním aparátem ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, Nejvyšší správní soud uvádí, že jde o kasační námitku nepřípustnou, neboť stěžovatelka ji neuplatnila v řízení před Krajským soudem v Ostravě, jehož rozhodnutí je přezkoumáno, ale zcela nově až v kasační stížnosti. Proto k ní nemohl přihlédnout (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Pro úplnost, nad rámec potřebného odůvodnění, Nejvyšší správní soud

odkazuje ve vztahu k výkladu pojmu „sociální skupina“ na svou ustálenou judikaturu, podle níž pod tímto pojmem lze chápat jen takové společenské uskupení, které je určitelné natolik přesně, aby bylo vůbec způsobilé k pronásledování. Příslušnost k sociální skupině je totiž nutno vnímat jako možnost, na jejímž základě může Česká republika poskytnout ochranu i z jiných důvodů motivujících k pronásledování, než z důvodů rasy, náboženství, národnosti, či politického přesvědčení. Takovými důvody jsou typicky příslušnost např. k sexuálním menšinám, skupinám spojeným přesvědčením náboženské a nepolitické povahy a jiným skupinám, jevícím znak způsobilý k pronásledování, jenž nemusel být zákonodárci v době přijímání zákona o azylu vůbec znám. Důvodem pro zařazení pod pojem „sociální skupiny“ tudíž nemůže být takový „sjednocovací“ znak, jímž je příslušnost do skupiny nezaměstnaných a skupiny nesympatizujících s politickým zřízením v určitém státě. Ani v této námitce proto Nejvyšší správní soud by nemohl stěžovatelce přisvědčit. Nemohl přisvědčit ani tvrzenému naplnění čl. 65 metodologické Příručky procedur a kritérií pro ustanovení uprchlíka. Ač se za pronásledování v označené příručce považuje pronásledování nejen ze strany státních orgánů, ale též ze strany některých složek obyvatelstva (má se na mysli např. zločineckých skupin obyvatelstva) nelze přehlédnout, že o takové pronásledování se v případě stěžovatelky nejednalo, neboť ta dobrovolně žila s mužem, o němž věděla, že je násilnické povahy a že je psychicky labilní a jen doufala, že se tato situace změní. Nelze též opustit i další podmínku a sice, že orgány státu musí tuto činnost ze strany obyvatelstva vědomě schvalovat. Za takové schvalování nelze označit (sice poněkud laxní) postup policie, která údajně sdělila stěžovatelce, že pokud nemá ohledně vyhrožování ze strany svého druha žádné svědky, nelze s případem nic dělat.

Nejvyšší správní soud tak shrnuje, že nenastaly podmínky vymezené zákonem o azylu a krajský soud při posouzení právní otázky nijak nepochybil. Ve všech námitkách vztahujících se k naplnění prvního tvrzeného důvodu [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] proto Nejvyšší správní soud stěžovatelce nepřisvědčil.

Stěžovatelka dále uváděla důvody vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., které stanoví, že kasační stížnost lze podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Nejprve je třeba se vyjádřit k významu jednotlivých částí označeného ustanovení. K významu první části písm. b) cit. ustanovení s. ř. s. (došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu) je třeba uvést, že skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaké učinil rozhodující orgán. Skutková podstata dále nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Krajský soud se zabýval konkrétními dopady právě uvedeného a neshledal, že by žalovaný nezjistil úplně skutkový stav. Nejvyšší správní soud dospěl obdobně k závěru, že v odůvodnění jsou jasně jmenovány důkazy, z nichž žalovaný čerpal svá skutková zjištění, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů. Po důkladném posouzení závěrů Krajského soudu v Ostravě se s nimi

Nejvyšší správní soud také ztotožňuje a konstatuje, že skutkový stav má oporu ve spisech a není s nimi v rozporu.

Význam další části písm. b) cit. zákonného ustanovení („při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytýkanou vadu měl soud napadané rozhodnutí zrušit“) se zakládá na faktu, že intenzita porušení řízení před správním orgánem byla v přímé souvislosti s následnou nezákonností tohoto rozhodnutí. Po posouzení stěžovatelem uvedených skutečností, jakož i obsahu spisu, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že k porušení zákona v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, nedošlo.

K poslednímu možnému porušení („rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost“) Nejvyšší správní soud uvádí, že jeho možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí. K rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě, jakož i k jemu předcházejícímu rozhodnutí žalovaného správního orgánu, zaujal Nejvyšší správní soud názor, že uvedená rozhodnutí ani touto vadou netrpí.

Lze tak tedy o první konkrétní námitce stěžovatelky shrnout, že žalovaný provedl dokazování dostatečným způsobem a na základě zjištěného skutkového stavu spravedlivě rozhodl. Krajský soud tak učinil správně, pokud rozhodnutí žalovaného nezrušil. K další konkrétní námitce stěžovatelky - žalovaný nerespektoval situaci stěžovatelky, která má omezené možnosti pro obstarání důkazů o perzekuci v domovské zemi a krajský soud se tímto nijak nezabýval – Nejvyšší právní soud uvádí, že žalovaný si obstaral pro své rozhodnutí dostatek důkazů, z kterých se dal řádně dovodit jím učiněný závěr, přičemž respektoval omezené možnosti stěžovatelky a vycházel pouze z dostatečně prokázaných skutečností; krajský soud pak rozhodnutí žalovaného řádně přezkoumal. Ani v této námitce proto stěžovateli Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že žádný z důvodů vymezených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. neshledal.

Stěžovatelka dále namítala i porušení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (kasační stížnost, lze podat z důvodu tvrzené „nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé).

I zde je třeba se nejprve vyjádřit k dopadu jednotlivých důvodů. První důvod (nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí) spočívá buď v tom, že rozhodnutí vykazuje takové textové a formulační nedostatky, že z obsahu textu není dostatečně zřejmá souvislost s příslušnými podklady pro rozhodnutí, nebo příp. v tom, že i jinak text rozhodnutí obsahuje nejasné, rozporné či jiným způsobem nesrozumitelné údaje. Taková nesrozumitelnost rozhodnutí však v souzené věci podle Nejvyššího správního soudu nenastala. Následující důvod (nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí) je potom třeba spatřovat v tom, že se rozhodnutí neopírá o důvody, které opodstatňují dospět k určitému výroku rozhodnutí a možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí. Po přezkoumání Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud správně vyšel ze skutkového a právního stavu, jenž existoval v době rozhodování žalovaného správního orgánu, a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Podle názoru Nejvyššího správního soudu se tak rozhodnutí krajského soudu dostatečně opírá o důvody, které opodstatňují dospět k předmětnému výroku. K posledně jmenovanému důvodu, tedy že se může jednat

nepřezkoumatelnost spočívající v jiné vadě řízení před soudem, Nejvyšší správní soud poznamenává, že je třeba jeho význam posuzovat jako důvod pro zrušení rozhodnutí soudu prvního stupně pouze za předpokladu splnění věty navazující, tedy, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, což v souzené věci podle Nejvyššího správního soudu však nenastalo.

Ke konkrétní námitce stěžovatelky - krajský soud nesprávným způsobem posoudil právní otázku, zda správní řízení netrpělo procesní vadou; správní orgán provedl nedostatečným způsobem dokazováním, resp. rozhodnutí žalovaného neodpovídá dikci § 47 odst. 3 správního řádu a řízení tak trpí neodstranitelnou vadou a je třeba jej zopakovat - zaujal Nejvyšší správní soud závěr, že rozhodnutí je zcela v souladu s dikcí ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu, řízení není zatíženou neodstranitelnou vadou, a není je třeba proto zopakovat; krajský soud tak postupoval i v této otázce správně. K další opakované námitce, kdy stěžovatelka namítala, že správní orgán provedl nedostatečným způsobem dokazování, odkazuje Nejvyšší správní soud na výklad podaný k § 103 odst. 1 písm. b) (viz výše) a stěžovatelce rovněž nepřisvědčil.

Stejně tak k další námitce - stěžovatelka uváděla, že krajský soud byl povinen v jeho případě přezkoumat rozhodnutí, jakož i jemu předcházející řízení z hlediska dodržení procesních předpisů – Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud rozhodnutí přezkoumal zcela v souladu se zákonem, a s jeho závěry se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že v souzené věci naplnění žádného z důvodu vymezeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. neshledal.

Konečně k poslední skupině námitek – stěžovatelka uvedla, že nesouhlasí se způsobem, jakým se krajský soud vypořádal s tvrzením žalovaného správního orgánu o neexistenci překážek vycestování, správní orgán ani krajský soud se v odůvodnění svých rozhodnutí vůbec nezabývaly překážkami vycestování, resp. krajský soud přehlíží situaci na straně stěžovatelky, která svůj návrat s ohledem na chybějící ochranu ze strany policie nepovažuje za bezpečný, při návratu mu hrozí nebezpečí mučení, nelidského, ponižujícího zacházení, perzekuce a administrativní šikana ze strany milice a dalších státních orgánů – Nejvyšší správní soud uvádí, že s odkazem na ustanovení § 28 zákona o azylu není třeba v případě zamítnutí žádosti o udělení azylu (jako zjevně nedůvodné) podle § 16 zákona o azylu odůvodňovat existenci překážek vycestování. Žalovaný správní orgán, ani Krajský soud v Ostravě zákon neporušily. Nejvyšší správní soud pro úplnost odkazuje v těchto námitkách rovněž na výše uvedené závěry. Ani v těchto námitkách tak Nejvyšší správní soud stěžovatelce nemohl přisvědčit.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji jako takovou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu